

JOHNNY
Kniga

SASU SALIN

**KOLMEN
PISTEEN
HEITTOJA**

Taneli Tuokko

Suomen tietokirjailijat ry on tukenut hanketta.

© Sasu Salin, Taneli Tuokko ja Johnny Kniga 2022

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-47998-8

Painettu EU:ssa

ALKUVERRYTTELYT / PROLOGI

”Best player in Europe. He is your responsibility.”

Päävalmentaja Sašo Filipovskin silmät kiiluvat, kun hän tuijottaa mua intensiivisesti suoraan silmiin ja sanoo nuo sanat jugoaksentilla. Palaverihuoneen valot ovat pimeänä. Videotykistä heijastuu pieni hehku, josta lähinnä erottaa pelaajien valkovihreät Union Olimpija Ljubljanan treenikuteet.

Me istutaan tuijottamassa videuskoussia meidän kauden ensimmäisestä Euroliiga-vastustajasta. Mä olen jo edellisellä kaudella päässyt haistelemaan vähän Euroliigan tunnelmaa, paris-minuuttia siellä täällä, mutta nyt mut on lyöty aloitusviisikkoon. Ensimmäistä kertaa ikinä.

Videolla pyörii klippejä FC Barcelonan viikon takaisesta matsista Espanjan pääsarjassa, ACB:ssä. Barça murjoo Estudiantesin aivan maanrakoon, voittaa pelin yli 40 pisteellä. Kentän isoin herra ei ole kooltaan sen kummoisempi, suunnilleen samanmittainen kuin mä. Hän on *best player in Europe*, Juan Carlos Navarro, *my responsibility*.

Filipovski käy lävitse, mihin kaikkeen Navarro pystyy, mitä kaikkea hän tykkää tehdä, vaikka todellisuudessa hänen ei tarvitsisi. Jokainen tässä huoneessa tietää kuka La Bomba on ja mitä La Bomba tekee.

Eteen tulee klippi, jossa Navarrolle tehdään palloskriini vasempaan laitaan. Navarro harhauttaa oikealta kädeltä vasemmalle crossoverilla, hylkää skriinin, ja lähtee heittämään

kolmosta ponnistamalla vain yhdellä jalalla, kaatuen samaan aikaan sivulle. Sukkana sisään.

Herranjestas sentään, tuota en ole ennen nähnytkään.

Vedetään treenit. Käydään mun joukkuekaveri Jaka Blažičin kanssa illallisella ja mukaan liittyy Ljubljanan kakkosjoukkueen, KD Slovanin Luka Rupnik, yksi Jakan parhaista kaverista. Kotiin vällyjen väliin nukkumaan. Aamulla treeneissä käydään vielä kertaalleen läpi vastustajan kuviot ja haetaan heittotuntumaa.

Isoja joukkueita vastaan pelatessa on joukkueen sisällä oma tunnelmansa. Kaikki ovat vähän paremmin keskittyneitä, vähän enemmän läsnä.

Ljubljana on kuhissut jo hetken aikaa tätä matsia. Kun meidän kauden ensimmäiseksi vastustajaksi osui juuri FC Barcelona, parin vuoden takainen Euroliigan mestari, niin jokainen Arena Stožicen 12 480 paikasta oltiin myyty loppuun hujauksessa.

Kyseessä on mun toinen kausi Sloveniassa. Samaan aikaan Atlantin takana NBA:ssa on lockout, työsulku. Olympija oli tehnyt huippusainauksen, Danny Greenin, jolla oli alla pari kautta San Antonio Spursissa ja Cleveland Cavaliersissa.

Saavutaan pelipaikalle illalla. Lämmitellään tavalliseen tapaan, katsomo alkaa täyttyä, tunnelma tiivistyy. Pelaajaesittelyt.

Tuomari viheltää pilliin, kolme minuuttia ylösheittoon. Joukkueet kerääntyvät vaihtopenkeille. Viimeiset muistutukset taktiikasta.

Yleisö mylvii, kun meidän viisikko kävelee rinnakkain koh-ti keskiympyrää. Siinä se on ilmielävänä, Juan Carlos Navarro, *best player in Europe*.

Vain pari kertaa uran aikana on tullut nämä ajatukset mieleen: ei helvetti, miten mä oon päätenyt tähän. Vain pari vuotta tätä ennen, suunnilleen samoihin aikoihin, oli vähän toisen-

laiset pelit, toisissa ympyröissä. Silloin oltiin Pyynikin palloiluhallissa, alkoi A-poikien matsi Tampereen Pyrintöä vastaan. Vastassa ei ollut Juan Carlos Navarro, oli Alex Vaenerberg. Vierellä ei ollut joukkuekaverina Danny Green, vaan Villematti Kopio.

Nyt on Malmin poika päässyt isoille kentille.

Tuomari heittää pallon ilmaan. Barça voittaa aloitushypyn. Navarro saa pallon ja alkaa ohjaamaan Barçan ensimmäistä hyökkäystä. Mä oon aivan iholla painostamassa, uin suorastaan pelipaidan alle.

Kaikki aiempi unohtuu. Eletään hetkessä.

Nyt pelataan korista. Millään muulla ei ole väliä.

NS

**ENSIMMÄINEN
NELJÄNNES:
MALMIN LAPSI**

SYNNYIN HELSINGIN NAISTENKLINIKALLA JA asuimme vanhempien kanssa mun ensimmäiset kaksi elinvuotta Hämeentiellä, Kalliossa. Kotoisin mä olen Malmilta. Jos ihan tarkkoja ollaan, niin Ala-Malmilta. Edelleen jos palailen Suomeen kesällä tai maajoukkuetauolilla, niin käyn moikkaamassa porukoita samassa omakotitalossa, jossa asuin koko lapsuuteni. Ei mulla ole siellä enää omaa huonetta, mutta kodilta se edelleen tuntuu.

Jos mua pitäisi jotenkin alkaa määrittelemään, niin mä olen koripalloilija, mutta nykyään myös perheenisä. Siinä näkyy jo vähän mun arvoja. Vanhemmat ja sisarukset on edelleen iso osa mun elämää, vaikka koripallo on vienyt mut ympäri maailmaa, enkä välttämättä ole talvisin enää kaikissa syntymäpäiväjuhlissa tai muissa merkkitapahtumissa. Meillä on edelleen jatkuva yhteys.

Mutsi, Ulla, on yksityisyrittäjä, positiivisuuden esikuva, energinen ja menevä nainen. Se iloisuus ja myönteisyys, joka itseltäkin löytyy, yhdistää mua ja äitiä, ehkä olen jopa perinyt sen häneltä. Mutsi on hulluttelija, joka on aina yllyttänyt mut tekemään kummallisia juttuja. Yleensä porkkanana on ollut jonkinlainen rahapalkinto.

Teini-ikäisenä, kun osallistuin jossain päin Baltiaa pelatussa EYBL-turnauksessa (European Youth Basketball League)

perinteiseen kolmoskisaan viidellä heittospotilla, niin jokaiselle osallistujalle annettiin yksi harjoitusheitto. Mutsi kuisi ennen mun vuoroa, että saat viisikymppiä, jos heität harjoitusheittoni takaperin. Näinhän mä tein ja jengi buuas mulle, että onpa ylimielinen mulkku. Mutta ne ei tienneet, että mä ansaitsin juuri viisikymppiä. Mutsin rahapalkintojen ansiosta mulla on ollut lukiossa cornrow-letit ja oon ansainnut lisää viikkorahaa jokaisesta tehdystä korista. Nykyäänkin, jos mulla on alla muutama heikompi matsi, niin mutsi pistää viestiä, että euro per kori on edelleen voimassa.

Mutsilla ja mun faijalla, Jussilla, on neljä päivää ikäeroa. Faija on tästä parista se vanhempi puolisko ja sitä mukaa myös vähän rauhallisempi. Faija on ensivaikutelmaltaan joro suomalainen mies, mutta kyllä sieltä tyyni ulkopinta karisee, kun häneen tutustuu vähän paremmin. Jos mussa ja faijassa on jotain samaa, niin meistä kumpikaan ei oikein tykkää puhua turhia.

Faija on tehnyt pitkän uran Maikkarilla. Hän aloitti siellä iltavahtimestarina ja eteni vuosien varrella ohjelmistopäälliköksi asti. Yksi makeimpia juttuja faijan töissä oli se, että pentuna pääsi aina välillä mukaan yövuoroon ja siellä oli MTV:n serverit käytössä ajanvietteeksi. Kulutuksessa oli Teenage Mutant Ninja Turtles -piirretyt.

Porukat on aina tukenut ja kannustanut kaikessa, mitä haluan itse tehdä. Kun mutsilla oli kilpaurheilutaustaa SM-tasolla pelaamisesta lento- ja pesäpallosta Helsingin Pallo-Tovereista ja faija harrasti ikämieskorista Kaisaniemen Dynamossa, niin oli aika selkeää, että jossain vaiheessa mut vietiin urheilemaan. Ensin oli futis, sitten tuli koris.

Katsomossa mutsi oli juuri se äiti, joka oli eniten äänessä ja huusi kuin palosireeni. Futisaikoina kausijulkaisuun vaadittiin jokaista pelaajaa kirjoittamaan oma motto. Mä kirjoitin siihen,

että "Äidit hiljaa!", mikä on muuten mun motto edelleen. Se oli mun pieni kuitti äidille, että se olet juuri sinä, joka siellä eniten huutaa. Vaihtopenkiltä näytti aina pienempänä siltä, että faija istui mutsin vieressä ja koitti rauhoitella sitä. Vasta myöhemmin tajusin, että fajahan vaan löi lisää löylyä kiukaaseen ja mutisi mutsin korvaan juttuja, joita se ei itse kehdannut huutaa.

Kustanna, kuskaa ja kannusta. Näin sanotaan vanhempien roolista ja se on mun mielestä toteutunut mun porukoiden suhteen. Faija oli meidän ainoa ajokortillinen, joten hän kuskasi mua ja mun sisaruksia harrastuksiin. Joskus päästiin mutsin kyytiin. Sillä oli Ferrari, punainen polkupyörä, jonka tarakalla pääsi treeneihin, jos faija oli iltaduunissa.

Seitsemän vuotta ennen mua meidän perheeseen syntyi Tatu, mun isovelji. Tatulla on lievä kehitysvamma, joka näkyy lähinnä ymmärrystasolla. Tatu ei aina käsitä asioita, jos mennään keskusteluissa jonkin tietyn levelin ylitse. Se ei ole koskaan Tatumenoa haitannut; Tatu pärjää vallan mainiosti omillaan ja asuu yksin porukoiden naapurissa.

Eihän sitä nuorempana edes tajunnut, että isoveljellä on kehitysvamma. Ehkä jotenkin alitajuntaisesti huomasi, että veljellä on jotain tavallisesta poikkeavaa, muttei se koskaan ollut mikään ongelma.

Tatu on intohimoinen urheilija ja urheilufani. Futikses- sa Tatu on päässyt jopa niin pitkälle, että hän edusti Suomea Shanghain paralympialaisissa 2007. Koska Susijengin MM-paikka on ostettu, niin Tatu on se meidän perheen oikea urheilumenestyjä, joka on pelannut paljon suuremmissa kisoissa kuin minä ikinä.

Futiksen lisäksi Tatu rakastaa jääkiekkoa ja kannattaa Jokeritea, jonka kausikortti hänellä on ollut jo ties kuinka monta vuotta. Kerran Tatu lähti junalla Jokerien fanimatkal- le Turkuun, tsekkaamaan vierasmatsin TPS:ää vastaan. Isoveli lähti

matkaan täydessä Jokereiden fanisotisovassa, mutta palasi takaisin TPS:n lippu kourassa. Tatu on faniuskollinen kaveri, mutta jos toinen joukkue voittaakin, niin voi olla, että silloin fanitetaankin toista jengiä.

Pikkuveljensä koripallon pelaamisen suhteen Tatulla on selkeä raja: 20 pistettä määrittää sen, että onko pelannut hyvän vai huonon matsin. Nykyäänkin se lähettää viestiä pelin jälkeen, että ihan hyvän pelin pelasit, vaikka teit alle 20 pistettä.

Jotkut sanoo, että se, minkälainen mä oon, johtuu ainakin osittain Tatusta. Ei sitä voi kieltääkään. Kyllähän kehitysvammaisen veljen kanssa kasvaminen opettaa pakostakin tietynlaista suhtautumista elämään. Ei kaikki ole niin vakavaa ja asioita voi tehdä omalla tavallaan. Pitää olla kiitollinen siitä, mitä on, eikä valittaa turhista asioista.

Kaksi ja puolivuotta mun jälkeen meidän perheeseen syntyi Satu, mun pikkusisko. Jos mä olen se hulluttelija, jolle sattuu ja tapahtuu, niin Satu on se varautuneempi ja tunnollisempi. Kahden ja puolen vuoden ikäero on juuri sen verran vähän, että vuosien varrella Sadun kaverit on tullut mun kavereiksi ja mun kaverit Sadun kavereiksi.

Satu pelasi mun tapaan pitkään korista. Mä pelasin MaSussa, Satu pelasi KaPossa eli Karhun Pojissa. Molempien treenit oli samassa paikassa: legendaarisessa Malmin palloiluhallissa. Sadun koripalloura loppui polvileikkaukseen, joka oli hyvin samantapainen loukkaantuminen kuin mulla lukiossa. Se on myös mun ainoa oikeasti vakava loukkaantuminen. Ilmeisesti molempien kohdalla se johtuu geeniperimästä. Meillä molemmilla on matala polvikuppi.

Satu on enemmän lukijatyyppi kuin minä. Pikkusisko tykkää pöntätä kirjoja ja on siinä suhteessa mun vastakohta. Itse hoidin koulujutut vähän sinne päin. Satu opiskeli ensin kemiaa Lappeenrannassa, mutta nyt hän opiskelee lääkäriksi Oulussa.

Teineinä porukat tarjosi meille selkeän diilin. Me saadaan joka kevät tilille 100 euroa, jos ei olla missään tekemisissä tupakan tai alkoholin kanssa. Mun elämän täytti koripallo, Sadun koripallo ja koulu, joten satanen kilahti tilille joka kevätkuuhlan jälkeen. Alkoholia mä itse asiassa join ensimmäisen kerran vasta parikymppisenä Sloveniassa. Siitä kiitos Teemu Rannikolle.

Porukat asetti muutenkin tiukat ja selkeät rajat. Jos jotain tehtiin, niin se piti tehdä kunnolla. Porukat on pistänyt mut ja Sadun soittamaan pianoa ja sitä ei saanut lopettaa, ei missään nimessä. Sitä pianoa piti pimputtaa kirkossa asti ennen kuin se sai jäädä pois harrastuslistalta.

Mutsi oli meidän lapsuuden aikaan virassa vammaisjärjestössä. Sen myötä mä ja Satu pyörimme erilaisilla kehitysvammaisten leireillä. Omien sanojensa mukaan mutsi ei muista yhtään kertaa, jolloin mulle ei olisi tapahtunut jotain. Mutsin mukaan mulle sattui enemmän kuin virallisille leiriläisille, mutta sai olla huolissaan.

Erityisesti yhdestä leiristä mutsi jaksaa muistuttaa. Sillä yhdellä kerralla kävi kolme onnettomuutta. Leikittiin peilialin tyylisessä huoneessa hippaa sillä tavalla, että meidän silmien eteen pistettiin liina, jottei kukaan nähnyt mitään. Tarkoituksena oli ottaa toiset kiinni kosketuksella, käyttää muita aisteja kuin näköä. Ohjaajat sanoivat, että kävelkää rauhallisesti, kädet edellä ettette törmää seiniin tai muihin lapsiin. Enhän minä tietenkään mitään kävellyt, vaan juoksin. Enkä tietenkään juossut kädet edellä, vaan pää. Kun noin holtittomasti juoksee näkemättä mitään, niin seinäänhän mä törmäsin lörvi edellä. Lopputuloksena oli iso kuhmu otsassa ja katkennut etuhampaat. Olin sen ikäinen jo, että mulla oli rautahampaat, joten edelleen mulla on toisessa etuhampaassa proteesi. Ensin se oli muovia, mutta se irtoili kaiken aikaa. Nykyään siinä on metallinpala, jolla se on pysynyt hetken paikallaan.

Samalla reissulla sain kuhmun myös toisella puolelle ottaa. Juoksentelin jumppasalissa ja törmäsin päätä edellä siihen veiviin, jolla nostetaan ja lasketaan koripallokoreja. Lopputuloksena aivotärähdys. En tiedä johtuiko viimeinen onnettomuus siitä hitistä, mutta kruunasin reissun hotellin aamupalapaikdässä leikkaamalla sormeni melkein irti leipäveitsellä. Olin ihan aamupöpperössä, enkä tuntenut mitään. Tuijotin vain shokissa sormeeni, josta pulppusi verta. Siitä mulla on edelleen muistona arpi vasemmassa etusormessa.

Kasvuympäristöstä mä tykkäsin ihan mielettömästi. Rakkaat vanhemmat ja sisarukset, koripallo ja koulu, kaikki aivan lähellä. Enkä mä ole koskaan allekirjoittanut niitä stereotyyppioita, että Malmi olisi jotenkin vaarallinen tai rosoinen paikka kasvaa. Se voi johtua siitä, että Ala-Malmi on se rauhallisempi osa Malmia. Siellä ei ole betonista valettuja kerrostaloja rivissä, vaan seassa myös omakotitaloja. Jotkut kaverit, jotka on kasvannut keskustassa, on sanonut, että Ala-Malmi on vähän kuin landella olisi. Luonto on ihan vieressä.

Ja mikä parasta: Malmin palloiluhalli ja kauppaopiston halli olivat ihan vieressä. Ne oli ne paikat, missä mä viihdyin.

MULLE SATTUU VÄHÄN KAIKENLAISTA

Mä olen ollut, ja olen edelleen, aika tapahtuma-altis tyyppi. Vanhemmat on joutunut olemaan kovilla koko mun lapsuuden. Onneksi ne jaksaa muistuttaa, että jos Sasun kanssa tapahtuu, niin Tatun kanssa todellakin tapahtuu. En mä ole edes perheeni pahin!

Me kierreltiin mun junnujoukkueen kanssa ympäri Baltiaa EYBL-turnauksissa. Ne oli kansainvälisiä turnauksia, jossa pelasi joukkueita pääosin Virosta, Latviasta, Liettuasta sekä Venäjältä.

Yhtenä iltana Latviassa päästiin pelien jälkeen tutkimaan hotellin lähiympäristöä. Vanhemmat oli messissä, mikä oli meille okei, koska ei oltu ikinä missään pahanteossa. Käytiin läheisellä huoltoasemalla ostamassa karkkia ja istuttiin penkeille veteleen niitä. Siihen ilmestyi koira ilman pantaa.

Mun perheellä on ollut aina koiria, mä oon käytännössä kasvanut koirien keskellä. Ajattelin, että se on varmaan joku ihan tavallinen koulutettu koira, joka on lähtenyt itsekseen lenkille jostain päin naapurustoa. Kävin hakemassa sille viereisestä lihakaupasta makkaran. Ojensin sen makkaran sille koiralle, niin se nappasi koko sormen mukanaan suuhunsa. Mulla oli onneksi hanskat kädessä, mutta silti se raastoi hampaillaan mun sormeen haavan. Siinä vaiheessa tajusin, että kyseessä oli kulkukoira.

Tästä onnettomuudesta ei onneksi tehty kovin isoa numeroa, mitä nyt vanhemmat tietenkin vähän pelästyi. Vasta kun

päästiin koti-Suomeen, niin yhden toisen pelaajan sairaanhoitajaisä sai kuulla tapahtumasta. Hän soitti porukoille, että nyt nopeasti Auroran sairaalaan, sillä kulkukoiralla on voinut olla ihan hyvin vesikauhu. Käytiin Aurorassa, minkä jälkeen muhun piikitettiin rokotteita kuukauden välein melkein puoli vuotta. Sen jälkeen mulla on ollut elinikäinen rokote rabiasta vastaan.

Joskus vielä pienempänä oltiin lomalla etelässä. Porukat makasi aurinkotuoleilla hotellin uima-altaalla drinkkilasit kädessä, kun joku tuntematon englantilaismies raahasi mut käsi kädessä heidän eteensä litimärkänä ja kysyi, että onko tämä teidän? Mä olin hypännyt pää edellä uimarenkaan lävitse veteen, enkä osannut vielä uida, niin tämä englantilaismies oli käynyt pelastamassa mut.

Lukioiässä pelasin Hongassa ja me menttiin kesken kauden perhelomalle Miamiin. Me hypittiin Sadun kanssa vierekkäin aaltoihin. Sadulle ei käynyt mitään, mutta tietenkin kun mä hypäsin, niin siinä oli semmoinen soikean ilmapallon muotoinen meduusa, josta lähti monen metrin mittaisia rihmastoja ympäriinsä. Se rihmasto tietenkin kietoutui mun ympärille. Siitä tuli pieni sähköisku ja aivan saatananmoinen poltto iholle. Juostiin takaisin rantaan kauhealla metelillä ja porukat juoksi kattomaan rantapyyhkeiltään, mitä nyt on taas tapahtunut. Iho oli ihan hirveän näköinen, vaihtoi väriä ja näytti siltä, kun mut oltaisiin ruoskittu. Jätettiin pissaleikit väliin, mutta menin kylmän suihkun alle, niin se vähän helpotti.

Kun tultiin takaisin Suomeen, niin meillä oli vieraspelimatka Hongan miesten joukkueen kanssa. Bussikuski kattoi mua, mun ruoskitun näköisiä käsiä, ja kysyi porukoilta, että viettekö te tuota poikaa jonnekin S/M-bileisiin.

MALMIN PALLOILUHALLIN SALAINEN NELOSKENTÄ

Malmin palloiluhalli. MPH. Pyhättö. Malmin Mekka.

Jos jokin paikka on tuntunut lapsuudenkodin lisäksi siltä paikalta, mihin kuulun, niin se on MPH.

Koris tuli mun elämään vasta futiksen jälkeen. Aloitin futiksen 5-vuotiaana ja potkin palloa 13-vuotiaaksi asti. Noin 7-vuotiaana, ensimmäisellä luokalla, kuvioihin hyppäsi koripallo.

Kaisaniemen Dynamon ikämiesjoukkueen vaihtopelaaja eli mun faija istutti hiljalleen äidille idean, että futiksen rinnalla voisi olla toinen laji. Me kuitenkin asuttiin Malmilla, jonne oltiin vähän aikaa sitten avattu Malmin palloiluhalli vanhaan teollisuusrakennukseen.

MPH:n taustajehuna oli Erkki ”Kora” Koivisto-Rajala. Kora oli henkilö, joka oli ollut ajamassa MPH:n pystyttämistä ja pyörittä siellä Malmin Super-Korista eli MaSua, mun kasvattajaseuraa.

Mutsi otti puhelimen käteensä ja soitti MaSun toimistolle. Kora oli linjan toisella puolella, toivotti tervetulleeksi pelaamaan korista. Samana iltana oli jo treenit, seuraavana viikonloppuna ensimmäiset pelit. Se oli pikasukellus korikseen.

Laji tuntui välittömästi omalta. Kun pallo menee sukasta lävitse, niin se on yksi ihmiselämän parhaimmista filiksistä. Se oli jo silloin ja on edelleen. Ehkä mä olen myös vähän mukavuudenhaluinen, mutta koriksessa pääsi olemaan sisätiloissa. Futiksessa oltiin ulkona vesisateessa ja pelattiin kurassa,

kuplahallitkin oli niin kylmiä, että joutui pelaamaan tumput kädessä.

Ei mennyt kauaakaan, kun olin osa MPH:n kalustusta, käytännössä vietin kaiken liikenevän vapaa-aikani siellä. Ulkoovien jälkeen MPH:lla on käytävä, josta näkee jokaiselle kolmelle kentälle, ja kahvio. Pompottelin illat käytävässä ja kurkistelin väliverhojen takaa, jos joku kenttä olisi vapaana, niin pääsisi ottamaan edes muutaman heiton. Jos tuli nälkä, niin välipalat ja muut sai kahviosta. Piikki oli aina auki, jos viikkoraha ei ollut enää jäljellä. Vähän isompaan nälkään Kora ravasi lähikauppaan ja haki makaronilaatikkaa tai lihapiirakoita. Ne oli aika jees, jos pistää päälle lorauksen ketsuppia.

Mä viihdyin MPH:lla sen verran hyvin, että huomasin mieluummin hengailevani siellä käytävällä kuin futistreeneissä. Vanhemmatkin jätti mielellään mut MPH:lle päivähoitoon, koska he tiesivät, että siellä mä pysyn visusti ja musta pidetään huolta.

Mä tsiigailin aika paljon muiden treenejä. MaSulla oli monta hyvää joukkuetta siihen aikaan. Oman ikäluokan lähellä oli -88 ja -87 syntyneiden joukkue, jossa oli Teemu Rintalaa ja Petteri Koposta, mutta lippulaiva oli -86-syntyneet, mua viittä vuotta vanhempien joukkue. En tiedä onko mikään muu joukkue ollut Södertäljen Scania Cupin finaaleissa kahdella joukkueella, mutta se joukkue oli.

En mä seurannut siihen aikaan hirveästi koripalloa TV:stä, missä ei sitä oikein sieltä tullut. Jos löysi jonkun kolon kotona, jossa porukat ei tarvinnut puhelinta, niin sain viritettyä modeemin päälle ja ladattua jonkun NBA:n highlight-pätkän koneelle ja kulutin sen puhki. Ei mun idolit tullut NBA:sta, vaan mun nuoruuden sankari tuli läheltä ja se on varmaan jokaisella masulaisella tuohon aikaan sama: Eero Levä.

Eero oli se jätkä, jota katsoi ylöspäin. Se kulutti MPH:n parketteja ihan samaan tapaan kuin mäkin. Jos mä olin aina

MPH:lla, niin oli Eerokin. Jo pelkästään Eeron heittelyn seuraaminen oli maagista, kun se hyppäsi ihan törkeän paljon ylöspäin. Se oli äärimmäisen taitava ja heitti ihan samalla tekniikalla vasurilla kuin oikealla.

MPH:lla oli muutenkin aina samat naamat paikalla. Kora oli hallin henkinen isä, joka pyöritti show'ta ja ruokki nälkäiset lapset. Koran läsnäolo huokui hallin ilmassa, se kannusti jokaista junnua eteenpäin ja tuli erikseen ilmoittamaan, jos joku kenttä on vapaana ja sinne voi mennä heittelemään.

Mun ensimmäinen junnupalmentaja Birger Holmberg eli Puppe oli Koran kakkosmies, ainakin näin nuoren jannun silmissä. Puppe oli monitoimimies, joka teki ihan kaikkea. Puppe valmensi ensin treenit kolmoskentällä, oli loppuhuudon jälkeen ykköskentällä viheltämässä vanhempien junnujen matsia, jonka jälkeen se oli jo kahviossa myymässä pillimehuja. Suunnilleen sitten niihin aikoihin, kun mun nukkumaanmeno-aika alkoi lähestymään, niin Puppe luuttusi päivän päätteeksi lattiat. Yleensä vielä toisen päädyn ensimmäisenä, jotta ehdin heittelemään vielä kaksi lisäminuuttia.

Yläasteella kun halusin treenata aamulla ennen koulupäivää, niin Puppe antoi mulle käyttöön MPH:n käyntikortin, jolla pääsi lukko-ovista sisään ennen kahdeksaa. Faijan kanssa päästiin sillä ennen kukonlaulua sisään vetämään treenit ja suihkun kautta Pohjois-Haagan yhteiskoulun aamunavaukseen.

Se MaSu, jossa mä olen kasvanut, oli hyvin yhteisöllinen ja omalaatuinen. Siinä oli jotain malmilaista duunarimeininkiä. Ei kierrelty eikä kaarreltu. Valmentajat ja seuran aikuiset oli omia itsejään, eikä pahemmin peitelleet sitä, että hekin ovat vain ihmisiä. Eikä meillä ollut mitään hienoja settejä tai mielettämiä pelikirjoja. Kun asioita tehtiin, niin ne tehtiin kunnolla.

MPH:lla kentät on jaettu numeroihin. Ykköskenttä on heti etuovien vieressä ja siinä on katsomo. Se on nimensä

mukaisesti ykkös kenttä, jossa treenasi isommat junnut ja siinä pelattiin myös merkittävimmät pelit. Kakkos kenttä on keskellä ja kolmos kenttä taas ihan perimmäisessä nurkassa. Ne meni aika lailla niin, mitä vanhemmaksi kasvoit, niin sitä lähemmäksi ykkös kenttää pääsit treenaamaan ja pelaamaan.

Hallihan on nykyään Helsingin NMKY:n käytössä, joten ne eivät välttämättä ole edes tietoisia siitä, että MPH:lla on myös salainen nelos kenttä, jonne pääsee vain aikuispelurit. Nelos kenttä on MPH:n viereinen tissibaari, jossa erityisesti Kora ja Puppe vietti iltojaan. Jos joskus satuttiin kävelemään treenien jälkeen siitä ohitse, niin moikkailtiin vaan niille terassille, että terve terve, mites menee. Joskus fajakin istui siellä niiden kanssa.

En usko, että saman ikäluokan Tapiolan Hongassa valmentajat oli treenien jälkeen päivänvalossa juomassa bisseä ja kattelemassa strippareita. Kun on kasvanut Malmilla, niin se on ihan normaalia.

Susijengin rakastettu ilopilleri, *Malmin roskisdyykkari*, **SASU SALIN** raastaa ja riistää vastustajansa hermoromahduksen partaalle sekä heittää kolmosia sisään liukuhihnalta ainainen kesto hymy kasvoillaan.

Salin on kulkenut pitkän matkan Malmin palloiluhallin koreja kuluttaneesta pellavapäystä Susijengin kantavaksi voimaksi sekä Mestarien liigan voittajaksi ja kivikovan kilpailun kaikkien aikojen eniten kolmen pisteen koreja tehneeksi pelaajaksi.

Matkalla Salinia on auttanut erityisesti perhe – ja perheenisä tämä huippupelaaja on nykyään itsekin. **KOLMEN PISTEEN HEITTOJA** on kertomus tästä retkestä, matkasta joka vei ulkomaille ammattilaiseksi jo hyvin varhain.

Sasu Salinin julkisuuskuva on aito. Hän todellakin on huoleton, avoin, iloinen ja veijarimainen. Piiloon hän on kuitenkin jättänyt kurittomuuden, joka tulee esille lähinnä lähimpien ystävien ja pelikaverien parissa. He tietävät Sasun tavan keksiä kepposia, mutta hän osaa silti yllättää.

Ennen kaikkea Sasu Salin on kuitenkin mies, joka pystyy olemaan kentän paras pelaaja, vaikka vastus olisi kivikova.

